

Sygn. akt: X K 233/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 18 października 2017 roku

Sąd Rejonowy - G. P. w G. X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

pod nieobecność Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu w dniach 10 sierpnia 2017 roku i 10 października 2017 roku na rozprawie

sprawy **I. Z. - (...)**, córki R. i H. z domu Z., urodzonej (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w dniu 29 stycznia 2017r. w (...) gm. T., spowodowała uszkodzenie mienia w postaci m. placu zabaw dla dzieci tj. huśtawki poprzez jej porąbanie za pomocą siekiery gdzie łączna wartość strat wyniosła 629,99 zł czym działała na szkodę Ż. P.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżoną **I. U.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, z tym odmiennym ustaleniem, że spowodowała uszkodzenie huśtawki o łącznej wartości strat 212 zł, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 124 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 124 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierza oskarżonej karę grzywny w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

II. na podstawie art. 124 § 4 k.w. nakłada na oskarżoną obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej Ż. P. kwoty 212 zł (dwieście dwanaście złotych) tytułem zwrotu równowartości szkody;

III. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w., art. 119 k.p.w., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 21 ust. 2, art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 zł (sto złotych) tytułem wydatków oraz 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt: X K 233/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ż. P. wraz z mężem S. P. i trójką dzieci zamieszkiwali w wynajmowanym lokalu mieszkalnym znajdującym się w domu należącym do oskarżonej I. U. w miejscowości Z. na podstawie umowy najmu z dnia 20 września 2016r. W dniu 31 maja 2016r. Ż. P. zakupiła dla dzieci drewniany m. plac zabaw za kwotę 626,99 zł. Plac zabaw ten został następnie zamontowany na podwórku przed domem oskarżonej.

Pomiędzy oskarżoną a Ż. i S. P. dochodziło do konfliktów na różnym tle, dlatego umowa najmu została wypowiedziana. Po wypowiedzeniu umowy najmu, w dniu 29 stycznia 2017r. Ż. i S. P. rozpoczęli przewożenie swoich rzeczy, po uprzednim ich spakowaniu. W/w plac zabaw został rozmontowany i znajdował się na podwórku celem jego przewiezienia. S. P. przy pomocy kolegi M. R. zapakował pierwszą turę spakowanych rzeczy i pojechał je przewieźć do nowego miejsca zamieszkania. Pozostałe rzeczy, w tym rozłożony drewniany m. plac zabaw, pozostały na terenie posesji oskarżonej. Następnie około godziny 14.00 – 15.00 S. P. wraz z M. R. wracali po resztę rzeczy i dojeżdżając do posesji w Z. zobaczyli I. U., która przy użyciu siekiery niszczyła m. plac zabaw. Na widok nadjeżdżającego samochodu oskarżona uciekła do domu.

Dowody: zeznania świadków: Ż. P. k. 3-5, 76v-77v; S. P. k. 23-24, 77v-78; M. R. k. 38-40, 78-; kopia paragonu k. 6, kopia umowy najmu k. 65-66, częściowo wyjaśnienia oskarżonej k. 31-34, 75-76.

W wyniku uderzeń siekierą uszkodzeniu uległy listewki wzmacniające oraz główna belka. Plac zabaw został następnie naprawiony przez stolarza W. G., który wycenił uszkodzenia na kwotę 212 zł.

Dowody: zeznania świadków: Ż. P. k. 3-5, 76v-77v; S. P. k. 23-24, 77v-78; protokół oględzin k. 13-14, kosztorys k. 86, częściowo wyjaśnienia oskarżonej k. 31-34, 75-76.

Słuchana w charakterze podejrzanej I. U. oświadczyła, iż rozumie treść stawianego jej zarzutu, przyznała się i złożyła wyjaśnienia.

Słuchana w toku rozprawy głównej w charakterze oskarżonej I. U. oświadczyła, iż rozumie treść stawianego jej zarzutu i nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu, stwierdzając, że na policji działała pod presją kilkugodzinnego przesłuchania, grożono jej aresztem. Przyznała jednocześnie, że zostało zniszczonych parę deseczek o wartości 150-160 zł.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Vide: wyjaśnienia oskarżonej I. U. k. 31-34, 75-76.

I. U. ma wykształcenie średnie ogólne. Jest stanu wolnego i ma dorosłego syna. Jest zatrudniona w charakterze pracownika ochrony osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 2.000 zł. Nie była leczona psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie była uprzednio karana.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 74v., karta karna k. 58.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonej I. U. odnośnie przypisanego jej czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd głównie w oparciu o zeznania świadków oraz zebrane w sprawie dokumenty.

Za polegające na prawdzie uznał Sąd zeznania pokrzywdzonej Ż. P., która odniosła się rzeczowo do okoliczności zniszczenia placu zabaw oraz opisała zakres tych zniszczeń precyzując na rozprawie, że stolarz dokonał oględzin placu zabaw i jego naprawy, jednocześnie prostując wcześniej złożone zeznania co do zakresu i wartości zniszczeń. Jej zeznania korespondowały zaś w tym względzie z treścią przedłożonych do sprawy dokumentów – w szczególności kosztorysu oraz zeznaniami pozostałych świadków.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadków S. P. i M. R., którzy w sposób spójny i logiczny opisali zaobserwowane przez nich okoliczności dotyczące zniszczenia placu zabaw. Relacje świadków korespondują ze sobą, znajdują także potwierdzenie w protokole oględzin i kosztorysie. Nie zostały ujawnione żadne okoliczności, które mogłyby wskazywać, że świadkowie zeznali nieprawdę. Wręcz przeciwnie, świadkowie wprost zaznaczali, jakich okoliczności

nie widzieli lub nie pamiętają, nie oceniali zachowania i osoby oskarżonej, koncentrowali się na faktach. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków w całości.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych osobopoznawczych, danych o karalności, protokołu oględzin oraz kosztorysu. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonej, w części w jakiej zostały one uznane za wiarygodne, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

W świetle powyższych rozważań należało poddać w wątpliwość wiarygodność wyjaśnień złożonych przez oskarżoną w zakresie, w jakim nie przyznawała się ona do zarzucanego jej czynu. Sąd dostrzegł, że składając wyjaśnienia na rozprawie oskarżona koncentrowała się głównie na różnego rodzaju sytuacjach konfliktowych i zatargach z pokrzywdzoną i jej mężem, które jednak nie były przedmiotem niniejszego postępowania i pozostawały poza zainteresowaniem Sądu. W odniesieniu do zdarzenia objętego niniejszym postępowaniem oskarżona przyznała, że dokonała zniszczenia, jednak poddała w wątpliwość wartość zniszczeń określoną przez pokrzywdzoną. Zastrzeżenia oskarżonej częściowo okazały się słuszne, jednak ostateczna kwota wynikająca z kosztorysu stolarza była nieznacznie wyższa, niż ta, którą podała oskarżona w wyjaśnieniach. W zakresie zatem okoliczności dotyczących przyznania, że dokonała zniszczeń za pomocą siekiery Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej. W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia za przyjętą przez oskarżoną linię obrony mającą na celu przedstawienie jej motywów i usprawiedliwienie jej zachowania.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, mając na względzie wartość dokonanego zniszczenia, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżona I. U. wypełniła swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 124 § 2 k.w. Stosownie do treści art. 399 § 1 k.p.k. Sąd pouczył strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej z art. 288 § 1 k.k. na art. 124 § 1 k.w.

W myśl przepisu art. 124 § 1 k.k. karze podlega ten, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżona w dniu 29 stycznia 2017 roku spowodowała uszkodzenie m. placu zabaw dla dzieci poprzez jej porąbanie siekierą, gdzie łączna wartość strat wyniosła 212 zł.

Rozważając kwestię kary dla I. U. za tak opisany czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 33 § 1, 2, 3 i 4 k.w.

Sąd wymierzył I. U. na mocy art. 124 § 1 k.k. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.k., karę grzywny w kwocie 1.000 zł.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonej kara jest adekwatna zarówno do stopnia jej zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu. Zachowanie oskarżonej cechował bowiem wysoki stopień zawinienia – dopuściła się przypisanego jej wykroczenia w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym, w konsekwencji czego jej zachowanie należy potraktować jako świadome i rażące lekceważenie obowiązujących przepisów prawa. Nie bez znaczenia pozostawało przy tym, iż zachowanie oskarżonej ewidentnie miało charakter złośliwy, nadto oskarżona nie chciała dobrowolnie naprawić szkody, nie próbowała w tym zakresie porozumieć się z pokrzywdzoną, nie przeprosiła jej i nie wyraziła skruchy. Na korzyść oskarżonej Sąd potraktował natomiast okoliczność, że nie była ona wcześniej karana. Sąd uznał zatem, iż kara grzywny w kwocie 1.000 zł będzie karą adekwatną i odniesie swój skutek wychowawczy i prewencyjny zarówno wobec oskarżonej jak i w odczuciu społecznym. Mając na względzie, że oskarżona osiąga stałe, miesięczne dochody, nie ma nikogo na utrzymaniu, będzie zdaniem Sądu w stanie uiścić grzywnę we wskazanej wysokości, zaś jej wysokość będzie na tyle dotkliwa, że nie dopuści się ponownie czynu podobnego.

Ponadto uzasadnione było również orzeczenie na mocy art. 124 § 4 k.w. wobec oskarżonej obowiązku zapłacenia na rzecz Ż. P. kwoty 212 zł. Rozstrzygając w powyższym zakresie Sąd wziął pod uwagę zarówno konieczność oddziaływania

w sferze prewencji szczególnej, jak i zapewnienia realizacji jednego z głównych celów prawa wykroczeniowego, jakim jest kompensowanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego wykroczeniem.

Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonej od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżona osiąga stały miesięczny dochód, zaś wskazane koszty i opłaty nie są wysokie, zatem ich poniesienie nie będzie stanowiło dla niej zbytniego obciążenia.